

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. , 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПИРДОП, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Донка Ив. Паралеева

при участието на секретаря Петя Т. Александрова
като разгледа докладваното от Донка Ив. Паралеева Гражданско дело № 20221860100215 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК, а разглеждания иск – инцидентен установителен такъв по чл.212 ГПК.

На 21.02.2017г. в Районен съд-Е. е била подадена искова молба от „П.К.“ ООД, ЕИК: ***** чрез адв.И. А. от САК срещу Ц. Т. Т., ЕГН: ***** и „К. – Ц.Т.“ ЕООД, ЕИК: *****, с която се иска от съда да признае за установено, че е налице вземане от страна на ищеца към двамата ответници, които дължат солидарно сумата от 17165.08 лв., от които 12500 лв.- главница по Спогодба от 29.12.2010г. с нотариална заверка на подписите за уреждане на отношения по предходен договор за заем, заедно със законна лихва, считано от 24.07.2013г. /датата на подаване на заявлението по чл.417 ГПК/ до заплащане на вземането, както и сумата в размер на 2500 лв.- еднократна договорна неустойка по чл.3, ал.6 от спогодбата; договорна лихва в размер на 2165.08 лв. /от които 291.39 лв. за времето от 01.01.2011г. до 31.12.2011г., 1292.09 лв. за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2012г. и 581.60 лв. за времето от 01.01.2013г. до 16.06.2013г./ и разноси в заповедното и исковото производство, за които суми е била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК от 24.07.2013г. по ч.гр.д. гр.д. №216/2013г. на РС-Е.. На основание исковата молба е било образувано гр.д. №52 по описа за 2017г. на РС-Е..

Ответникът Ц. Т. Т. е подал писмен отговор на исковата молба, който оспорва исковата молба. *Моли съда да провъзгласи за нищожна спогодбата от 29.12.2010г.* с нотариална заверка на подписите, рег. № 4457/29.12.2010г. от регистъра на нотариус Я.Д., след което да отхвърли предявения иск като неоснователен и да му присъди сторените разноси.

С определение №6 от 27.04.2018г. образуваното по предявената искова молба пред РС-

Е. гр.д. №52 по описа за 2017г. е било прекратено, след провеждане на няколко съдебни заседания.

Прекратителното определение е било обжалвано и съответно- отменено с определение №982 от 21.09.2018г. по ч.гр.д. № 475/2018г. на Софийски окръжен съд, като делото в върнато на Етрополския районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

В РС-Е. са образували върнатото дело под нов номер, а именно: гр.д. № 447/2018г. и в изпълнение на указанията на СОС са продължили съдопроизводствените действия. На 25.03.2019г. РС-Е. /съдия Ц.Ц./ е постановил Решение, с което предявените установителни иски са били уважени, а ответниците са осъдени да заплатят разноски. Решението е допълнено с Решение от 01.10.2019г., с което са допълнени индивидуализиращите данни на страните.

Постановените от РС-Е. решения са били обжалвани от ответниците по искова молба, като с определение № 1077 от 13.12.2019г. по в.гр.д. № 860/2019г. Софийски окръжен съд е прекратил производството пред себе си и е върнал делото на РС-Е. за произнасяне по предявения от ответника Ц. Т. Т. с отговора на исковата молба инцидентен установителен иск по чл.212 ГПК за прогласяване нищожността на спогодба от 29.12.2010г., сключена между „П.К.“ ООД- гр.Е., Ц. Т. Т. от гр.Е. и „К. Ц.Т.“ ЕООД- гр.Е., като едва след изпълнение на дадените указания делото да се върне на Софийски окръжен съд за произнасяне по подадените въззивни жалби.

След връщане на делото в РС-Е., вместо да изпълни указанията на въззивния съд и да се произнесе по инцидентния установителен иск, предявен от ответника Ц. Т., съдията-докладчик Ц.Ц., в проведено съдебно заседание на 13.07.2020г., се е отвел от разглеждане на делото поради наличие на роднински връзки с ответника Ц. Т.. Делото е разпределено на друг съдия-докладчик (М.Н.), който е дал възможност на ответника по инцидентния установителен иск да вземе становище в определен от съда срок. Такова становище е било депозирано на 27.11.2020г., след която дата ново заседание по делото не е било насрочено и нови действия не са извършвани. С определение от 15.04.2022г. председателят на РС-Е. е прекратил съдебното производство по гр.д. № 447/2018г. поради невъзможност за формиране на съдебен състав, доколкото съдията-докладчик М.Н. е освободена от длъжност поради навършване на 65-годишна възраст, считано от 05.04.2022г. и няма други съдии в РС-Е., на които делото може да бъде разпределено. Делото е било изпратено на СОС за произнасяне съобразно чл.23, ал.3 ГПК.

По силата на определение №260 от 21.04.2022г. по ч.гр.д. №258 по описа на Софийски окръжен съд за 2022г. гр.д. №447/2018г. на Етрополския районен съд е изпратено за разглеждане от Районен съд-Пирдоп, на основание чл.23, ал.3 ГПК, пред когото е образувано настоящото гр.д. №215/2022г.

С разпореждане от 22.06.2022г. настоящият състав на РС-Пирдоп е оставил „без движение“ инцидентния установителен иск, за произнасяне по който е изпратено делото с указания: да внесе дължимата по инцидентния установителен иск държавна такса и да

посочи какви точно основания за нищожност релевира, ако са повече от едно- в каква последователност желае съдът да се произнесе и да уточни начина на съединяване на този иск с основния.

На 13.07.2022г. е постъпила уточнителна молба от Ц. Т. Т.- в качеството му на физическо лице и на представляващ „К. – Ц.Т.“ ЕООД, с която изпълнява дадените му указания. Препис от молбата е изпратен на другата страна с възможност за становище. Такова становище е постъпило от „П.К.“ ООД на 22.08.2022г.

В отговора на исковата молба от Ц. Т. Т. е предявен инцидентен установителен иск с правно основание *чл.212 ГПК вр. чл.26 ЗЗД*, уточнен допълнително с молба-уточнение от 13.07.2022г., а в съдебно заседание процесуалният представител уточнява, че искът изхожда от Ц. Т. в качеството му на физическо лице, а също и в качеството му на представляващ юридическото лице „К. Ц.Т.“ ЕООД.

Инцидентният установителен иск е предявен от Ц. Т. Т. и „К. Ц.Т.“ЕООД срещу „П.К.“ ООД. Сочи се, че основание за основната искова претенция на „П.К.“ ООД е Спогодба от 29.12.2010г. с нотариална заверка на подписите, рег. № 4457/29.12.2010г. от регистъра на нотариус Я.Д., рег. №552 в НК, сключена между „П.К.“ ООД в качеството на преобретател на вземанията на П.Т.К. по Договор за заем от 24.08.2005г.- Кредитор и Ц. Т. Т.- като физическо лице и „К. Ц.Т.“ ЕООД, с представляващ Ц. Т. Ищците по инцидентния установителен иск считат сключената спогодба за нищожна по посочени съображения и молят съда да я прогласи за нищожна и в тази връзка да отхвърли предявения срещу тях иск.

Сочи се, че със сключената спогодба в чл.6 длъжникът- Ц. Т. Т. от името на Т.Л. Т. и К.И.П. и без правно основание е поел задължение и е дал съгласие от името на трети лица-ипотекарни длъжници, че действието на сключената под формата на нотариален акт №27, том I, рег. № 727, дело №667/24.08.2005г., съставен от районен съдия М.Н., изпълняващ длъжността съдия по вписванията и вписан в Агенция по вписванията- Служба по вписванията Е., ипотека, запазва своето действие до изпълнение на дълга от длъжниците. Горепосочената разпоредба била нищожна, тъй като длъжникът не може да поеме задължение от името на трети лица. Същевременно, сключеният договор, макар и именуван спогодба по своята същност бил новация и представлявал един нов договор по отношение на възникналото вземане в определен размер от 7890.00 евро или сумата от 15431.49 лв. по фиксинга на БНБ.

От друга страна, в сключената спогодба било налице вписване на сумата от 15450 лв., която не било ясно как и по какъв начин е формирана. В този случай, с оглед съдебната практика, договорът се явявал нищожен поради невъзможен предмет, произтичащ от неяснотата какъв е размерът на дълга- 7890.00 евро или 15450 лв. Сключената спогодба в преамбюла си била *нищожна поради невъзможен предмет*, тъй като такъв заем не бил предоставян на Ц. Т. Т. и „К. Ц.Т.“ ЕООД. Сключеният договор/спогодба бил нищожен и поради това, че дълга в чл.1 е посочено, че произтича от Договор за заем от 24 август 2005г., сключен между Ц. Т. Т. и П.Т.К., а този договор бил приключен и по отношение на него физическото лице Ц. Т. Т. нямал неизплатени задължения. Вследствие на това сключената

спогодба била нищожна поради *липса на предмет/основание*, а именно: реално възникнало вземане от страна на „П.К.“ ООД към Ц. Т. Т..

Сочи се още, че сключената спогодба, която по своята същност представлява нов договор, се явявала нищожна в частта на договорената лихва в чл.3 от спогодбата, тъй като *противоречи на добрите нрави* и е прекомерна.

Ищецът по инцидентния установителен иск заявява и че не е получил съобщение/уведомление по чл.99 ЗЗД от евентуалния кредитор П.Т.К. относно отразения в спогодбата Договор за цесия на вземане от 01.10.2010г.

В отговора по инцидентния установителен иск „П.К.“ ООД заявява, че съдът следва да откаже приемане за съвместно разглеждане в първоинстанционното производство на инцидентния установителен иск, тъй като последният следва да се предяви с отделна искова молба и да отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 ГПК.

По основателността на инцидентния установителен иск ответникът по него заявява, че за процесното вземане е била издадена заповед за изпълнение през 2013г. и изпълнителен лист въз основа на нея. Соци се, че на 29.10.2010г. страните по делото са сключили представената спогодба с нотариална заверка на подписите и съдържанието. Тази спогодба била постигната след обсъждане взаимоотношенията между страните и взаимни отстъпки, като с нея страните се съгласявали относно размера на дълга, размера на дължимите лихви и начина на плащане. Тази спогодба била юридически факт, имащ значението на договор, а последният имал силата на закон. Разсъждава се за действието на спогодбата. Соци се, че подписаната и нотариално заверена спогодба е валидна, а възраженията за противното са неоснователни. Не се сочели доказателства, а само твърдения, че сумата, предмет на споразумението, не е предадена от ищеца на ответниците, а и това обстоятелство не обуславяло извод за нищожност на спогодбата на основание чл.26 ЗЗД. Такъв извод не обуславяло и това дали в спогодбата се сочи основанието на парични дълг към ищеца, чието плащане страните са уговорили. Ответникът по инцидентния установителен иск счита, че сочените възражения в отговора на исковата молба са неоснователни, а подписаната спогодба е валидна и от значение за спорното право. Счита, че съдът следва да зачете материалноправния ефект на спогодбата. С оглед на това се иска да бъде отхвърлен предявеният инцидентен установителен иск и да се признае за установено вземането на „П.К.“ ООД спрямо солидарно отговорните длъжници Ц. Т. Т. и „К. – Ц.Т.“ ЕООД.

С уточнителната молба от 13.07.2022г. ищецът по инцидентния установителен иск Ц. Т. Т. /в качеството му на физическо лице и на управляващ и представляващ „К. – Ц.Т.“ ЕООД/ заявява, че направените от него искания са предявени в условията на кумулативност с основния иск. Соци се, че Договорът за спогодба от 29.12.2010г. по правната си същност представлявал новация, за което са изложени съображения в отговора на исковата молба и се излагат допълнителни такива като уточнения. С договора се погасявало старото облигационно правоотношение между кредитора и длъжника /което било видно от чл.1 и чл.7 от Спогодбата/ и на негово място възниквало ново облигационно правоотношение.

Сочи се, че с оглед основателността на исковата молба на ищеца следвало да бъде разгледан и въпросът, повдигнат в отговора на исковата молба относно това дали в действителност кредиторът „П.К.“ ООД е извършил договореното плащане, от което ще зависи изискуемостта на посоченото в исковата молба задължение. Твърди се, че в договора има клаузи, които са нищожни. Такава нищожна клауза била чл.6. Това било така, тъй като в договорната ипотека от 24.08.2005г. участвали и Т.Л. Т. и К.И.П. – ипотекарни длъжници, в качеството си на собственици на ипотекирания недвижим имот, а прехвърлянето на ипотечното право на кредитора върху предмета на обезпечението в новия Договор-спогодба от 29.12.2010г. не могло да се извърши без тяхното съгласие, изразено в писмена форма с нотариална заверка, каквото е изискването на закона и в случая не било изпълнено, предвид че собственик на имота не е Ц. Т. Т.. Поради това разпоредбата на чл.6 от Спогодбата от 29.12.2010г. се явявала нищожна и на основание чл.26 ЗЗД се прави искане тя да бъде провъзгласена за нищожна поради нарушение на принципа „*nemo quid non habet*” и на чл.167 ЗЗД. Искане се от съда да приеме, че пред него е предявен инцидентен установителен иск в условията на кумулативност, с който да се установи, че: Договорът за спогодба от 29.12.2010г. представлява новация и че неговият предмет- заем от 12500 лв., не е предоставен на Ц. Т., както и че чл.6 от договора е нищожен на основание чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД.

В становището, постъпило от „П.К.“ ООД на 22.08.2022г. във връзка с уточнителната молба по инцидентния установителен иск, е заявено, че се поддържат доводите и съображенията, изложени в подадения на 27.11.2020г. отговор на инцидентния установителен иск. Сочил се, че не са отстранени нередовностите на предявения инцидентен установителен иск. От една страна, „К.- Ц.Т.“ ЕООД не било процесуално легитимирана страна в производството по предявяване на инцидентния установителен иск и подаденото от това дружество уточнение на исковата молба е недопустимо и съдът, приемайки това уточнение е извършил незаконосъобразно процесуално действие, защото не може да се отграничи волята на физическото лице от тази на юридическото. Искането за приемане за съвместно разглеждане на инцидентния установителен иск в този смисъл се явявало недопустимо и следвало да бъде оставено без разглеждане. Отделно от това, се оспорват твърденията и уточненията, посочени в уточнението на исковата молба. Твърди се, че има граматическа и логическа непоследователност и неяснота на изложението в представеното „уточнение“. В него не било изпълнено указанието на съда да се посочи начина на съединяване на инцидентния установителен иск с основния. Не се посочвала връзка на този иск с основния, за да бъде приет за съвместно разглеждане с основния. Сочил се още, че искането за установяване на нищожност на част от текста (разпоредбата на чл.6) от договора за спогодба, нямало връзка с предмета на делото. Счита се, че дали договорната ипотека, която е била учредена за обезпечаване на вземанията по договора за заем, обезпечава вземанията по договора за спогодба, е без каквото и да било значение за тяхното установяване. Съществуването или липсата на валидна ипотека по никакъв начин не обуславяло правоотношението по първоначално предявения иск. Сочил се, че вземанията, предмет на делото, се основават на договор за спогодба с нотариално заверени подписи на

страните, като договорът за спогодба обаче само установявал обстоятелствата в отношенията между страните, произтичащи от договора за заем към датата на неговото сключване и не заменял задълженията на ответниците по основния иск по договора за заем с други задължения. Задълженията по договора за заем се запазвали по основание и размери. С договора за спогодба се определяли общ размер на задълженията по договора за заем (чл.1, ал.2), нов срок за връщане на оставащата главница и нов размер на месечната лихва върху невърнатата главница по договора за заем (чл.3, ал.1) и нов срок за изплащане на неплатената лихва по договора за заем (чл.3, ал.3). С цел дисциплиниране на длъжниците за точно и в срок изплащане на дължимите суми се определяла неустойка (чл.3, ал.6), която единствено можела да се определи като ново задължение, но отново във връзка със задължението по договора за заем. Сочи се, че сключването на договора за спогодба не е обективна новация, както се твърди в „уточнението“, а също и че не е необходимо за запазване действието на обезпеченията съгласието на лицата, които са ги дали. Въпреки това, дори да се приеме, че разпоредбата на чл.6 от договора за спогодба не поражда действие по отношение на същият договор, предявеният с уточнението допълнителен иск нямало да е във връзка с предмета на делото, защото фактът дали обезпечението запазва или не действието си, е без значение за решаване на спора по делото, който е за установяване съществуването на вземанията по договора за спогодба. От изложените в уточнението обстоятелства се разбирало, че физическото лице, от чието име е предявен инцидентният установителен иск и търговското дружество не са собственици на недвижимия имот, върху който е учредена договорната ипотека, а като неособственици нямали право да предявяват иск за установяване, че договорната ипотека не поражда действие по отношение на договора за спогодба от 29.12.2010г. Собствениците на недвижимия имот пък, ако предявят такъв иск, той следвало да се разгледа по друг ред и в друго производство. Освен това, ищецът нямал право да предяви инцидентен установителен иск, защото установяването на претендираните в основния иск вземания, ще се основава не на клаузата на чл.6, а на клаузите на договора за спогодба, срещу които ищецът няма възражения. Инцидентният установителен иск бива считан и за неоснователен. Твърдяло се, че чл.6 от договора за спогодба противоречи на чл.167 ЗЗД, която разпоредба обаче е за сключването на договора за ипотека, а с инцидентния установителен иск не се иска прогласяване нищожността на договорната ипотека, която е учредена с нотариален акт преди договора за спогодба. Като напълно „невярно“ се определя твърдението, че заем с главница 12500 лв. не е предоставен фактически. С договора за спогодба се уреждали отношенията между страните, произтичащи от договор за заем, сключен на 24.08.2005г. и сумата от 12 500 лв. е невърнатата главница по този договор за заем. В договора за спогодба от 29.12.2010г. не се определяло задължение на „П.К.“ ООД да предостави на длъжниците по същия договор сумата от 12500 лв. Искането да се приеме предявения инцидентен установителен иск за недопустим и да се отхвърли искането за съвместното му разглеждане в процеса, а в случай, че бъде приет за съвместно разглеждане – да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание ищецът по основния иск и ответник по инцидентния установителен иск- „П.К.“ ООД се представлява от упълномощената адв.И. А. от САК. В хода по същество на делото адв.А. заявява, че поддържат всички изложени от тях позиции по предявения от тях установителен иск и предявения от ответната страна инцидентен установителен иск. Счита, че не е налице основание съдът да приеме за нищожна спогодбата в смисъла, в който се твърди от ищцовата страна по инцидентния установителен иск наличието на основание по чл.26 ЗЗД за нищожност- липса на основание, невъзможен предмет и нарушаване на морала и добрите нрави. Счита, че пред съда се прави неправилна интерпретация на спогодбата, най-вече в допълнителното уточнение на предявения иск, където се твърди, че страните са се договорили, че прекратяват съществуващия между тях договор от 24.08.2005г. Сочи, че страните изрично са се договорили да прекратят съществуващия между тях спор, възникнал в резултат на този договор. Сочи, че спогодбата в частта, с която страните са се договорили, че действието на ипотеката се запазва изцяло, е с императивен характер. Поддържа становището, че тази ипотека е неотнормирана към предмета на спора. Налице били основания за уважаване на основния установителен иск, както съдът вече се е произнесъл. Инцидентният установителен иск не бил доказан по никой от начините и с доказателствените средства, които законът е предвидил за това. От значение било и обстоятелството, че в спогодбата между страните липсва клауза кредиторът да предостави сумата, която е предмет на договора за спогодба и която е сума, възникнала в резултат на техни договорени задължения и отношения в договора от 2005г. Искане се от съда да отхвърли предявения инцидентен установителен иск и както и да потвърди уважаването на Етрополския районен съд на основния установителен иск. Адв. А. претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

В съдебно заседание ответниците по основния иск и ищци по инцидентния установителен иск- Ц. Т. Т. и „К. Ц.Т.“ ЕООД се представляват от упълномощения адв.А. Ч. от АК-Разград, който поддържа инцидентния установителен иск и всички подадени становища. Пояснява, че инцидентния установителен иск е подаден от Ц. Т. в качеството му на физическо лице, но и на представляващо юридическото лице „К. Ц.Т.“ЕООД. Заявява, че основанията за нищожност са в реда, в който са ги посочили: невъзможен предмет, липса на основание и противоречие на закона и добрите нрави. В хода на устните състезания адв.Ч. моли съда да отхвърли депозирания от другата страна иск, да уважи аргументите, наведени в отговора на исковата молба и да се произнесе положително за ответниците в първоинстанционното производство по предявения инцидентен установителен иск. Сочи, че подписаната спогодба по своето същество представлява договор за заем, което от своя страна е новация. Не било доказано предоставянето на паричната сума по този нов договор с тази престация, а съгласно чл.20 и чл.20а ЗЗД волята на страните в новооблигационните отношения се тълкува спрямо действителната воля. Следвало много точно да се четат текстовете на тази спогодба, където страните изрично договарят прекратяване на предходно сключените между тях договори, поради това имало новация- нов договор, по който следвало да бъдат предоставени пари, но не са предоставени. От друга страна, съгласно разпоредбите на чл.196 и сл. ЗЗД, при наличие на ипотека трябвало да са налице

кумулятивно изискуемите предпоставки, а именно: съгласие на носителя на вещните права, точно описание и тъждество на имота, които в спогодбата ги няма. Адв.Ч. счита, че и съдебната практика и правната теория са еднопосочни, че не може да се поеме ипотечно задължение от трето лице от името и за сметка на притежателя на вещните права, каквото е станало с подписване на процесната спогодба, тъй като първичната спогодба била сключена през 2005г. и до 2015г. е изтекла, а новирането на ипотеката не поражда правно действие. Освен това, ако кредитодателят искал продължаване на ипотеката следвало да поиска съгласието на титулярите на вещните права и за новирането на ипотеката през 2015г., което не е сторено, както и съгласието им за сключване на процесната спогодба. Именно поради това спогодбата се явявала нищожна. Претендират се разноси така, както са поискани по настоящото производство в предходните му фази.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, намира следното от фактическа страна:

Доколкото в настоящото производство предмет на разглеждане е единствено предявеният инцидентен установителен иск с правно основание чл.26 ЗЗД, съдът следва да обсъди единствено доказателствата, които са относими към този иск.

Процесната спогодба, чието прогласяване за нищожна се иска, е приложена в кориците на заповедното ч.гр.д. №216/2013г. на РС-Е.. Същата е сключена между „П.К.“ ООД чрез пълномощника Е.И.К. в качеството на дружеството на приобретател на вземанията на П.Т.К. по Договор за заем от 24 август 2005г. /между П.Т.К. като заемодател и Ц. Т. Т. като заемополучател/, наричан Кредитор, от една страна и от друга- Ц. Т. Т. в лично качество и Ц. Т. Т. в качеството на управител на „К. Ц.Т.“ ЕООД – солидарно отговорни длъжници по Договор за заем от 24 август 2005г., наричани Длъжници. Спогодбата е с нотариална заверка на подписите. Посочено е, че същата се сключва като е взета предвид молбата на Ц. Т. Т. в лично качество и в качеството му на управител на „К. – Ц.Т.“ ЕООД за встъпване по реда на чл.101 ЗЗД на „К.- Ц.Т.“ ЕООД като солидарно отговорен съдлъжник на Ц. Т. Т. по задължението му по Договор за заем от 24 август 2005г. и съгласието на Кредитора, както и че по силата на Договор за цесия на вземане от 01.10.2010г. П.Т.К. е прехвърлил на „П.К.“ ООД вземането си по Договора за заем от 24 август 2005г. и Длъжниците са уведомени по надлежния ред и след като са прегледали документите по изпълнение на Договора за заем, включително и за извършените плащания до 28.10.2010г. и са установили, че поради неизпълнение на задълженията за погасителни вноски, съобразно график на погасителните вноски на главница и лихви по чл.5, ал.1 от Договора за заем Длъжниците дължат на Кредитора /приобретателя/ „П.К.“ ООД общо сума в размер на левовата равностойност на 7890 Euro (седем хиляди осемстотин и деветдесет евро), представляваща 15450 лева (петнадесет хиляди четиристотин и петдесет лева) по посочения Договор за заем от 24 август 2005г., в която се включват: а) невърната главница в размер на 12500 лева, б) дължима договорна лихва към 28.12.2010г. в размер общо на 2920 лева и като са си направили взаимни отстъпки. Предметът на договора е посочен в чл.1, според ал.1 на който с договора за спогодба страните прекратяват съществуващия между тях

спор, възникнал по повод изпълнението на задълженията по посочения по-горе Договор за заем от 24 август 2005г., а според ал.2 страните одобряват и приемат доброволно изпълнение от страна на солидарно отговорните длъжници- Ц. Т. Т. и „К.- Ц.Т.“ ЕООД, чрез плащане на дължимата сума в размер на 15450 лв., при условия и по ред, определени в договора. Останалите разпоредби уреждат права и задължения на страните. Според чл.2 от спогодбата Кредиторът се съгласява да приеме пълно и окончателно обезщетение в размерите, определени в чл.1 от Договора. Според чл.3, ал.1 Длъжниците се задължават да върнат оставащата главница в определения по-горе размер (12500 лв.) в срок до 36 месеца след подписване на спогодбата, заедно с месечна лихва върху същата в размер на 2.35 % месечно. В ал.2 и ал.3 е посочено как ще се плащат задълженията по ал.1 на чл.3. Според чл.3, ал.4 Длъжниците изплащат лихвата за периода и в размера, определен в б. „б“ на преамбюла в срок до 6 месеца след подписване на спогодбата. Според чл.3, ал.5 при забава или неплащане на задължение в договорения размер по силата на спогодбата Длъжниците дължат неустойки за забава в размер на 0.15% за всеки просрочен ден, която се начислява върху просрочените дължими плащания по чл.3, ал.1 и ал.3. Според чл.3, ал.6 Длъжниците дължат и еднократна договорна неустойка в размер на 20% върху неизплатения остатък от сумата по чл.1, ал.2 ако Кредиторът бъде принуден да се удовлетвори по съдебен ред. Чл.4 урежда, че дължимите суми се плащат на датата, на която изтича съответния срок, считано от датата на сключване на спогодбата и плащанията се извършват по курса на БНБ към датата на падежа или към деня на действителното им извършване, ако той е по-изгоден за Кредитора. Според чл.6 Страните се споразумяват, а Ц. Т. Т. декларира, че Договорът за ипотека върху недвижим имот, вписан в Районен съд гр.Е. с вх. рег. №727, акт №27, том I, рег. №727, дело № 667/24.05.2005г. на М.Н.- Районен съдия, изпълнявал длъжността Съдия по вписванията при Етрополския районен съд, запазва своето действие до изпълнение от Длъжниците на задълженията им. Според чл.7 договорът отменя всички предишни (устни и писмени) договорености между страните и обезсилва действието на сделките и документите, в т.число и всички приходно финансови документи, издадени от Заемодателя в полза на Длъжниците, извън обезпечението по предходния член, сключени между тях и/или подписани от която и да е от страните за обезпечаване изпълнението на задължения, произтичащи от отношенията им до датата на сключване на договора за спогодба, като страните се съгласяват, че с подписването му отношенията им, произтичащи от Договора за заем от 24 август 2005г. се уреждат изцяло съобразно настоящия договор. Според чл.8 Договорът за спогодба влиза в сила от датата на подписването му от страните. Според чл.9 за неуредените в договора отношения между страните се прилагат съответно разпоредбите на ЗЗД и други граждански и търговски закони на Република България.

Други, относими към предмета на инцидентния установителен иск, доказателства, няма и не следва да се обсъждат.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

С решение №12 от 25.03.2019г. по гр.д. №447/2018г. Районен съд-Е. е ПРИЗНАЛ ЗА

УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 ГПК, съществуването на вземанията на „П.К.“ ООД, със седалище и адрес на управление в гр.Е., управлявано и представлявано от П.Т.К. против Ц. Т. Т. от гр.Е. и „К. – Ц.Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр.Е., управлявано и представлявано от Ц. Т., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение №131/24.07.2013г. по чл.417 ГПК по ч.гр.д. №216/2013г. по описа на РС-Е., както следва – парично вземане в общ размер 17165.08 лв., от които 12500 – главница, ведно със законната лихва, считано от 24.07.2013г.- датата на постъпване на заявлението в съда до изплащане на вземането, сумата в размер на 2500 лв.- еднократна договорна неустойка по чл.3, ал.6 от Спогодбата, договорна лихва в размер на 2165.08 лв., от които 291.39 лв. лихва за времето от 01.01.2011г. до 31.12.2011 година; 1292.09 лв. лихва за времето от 01.01.2012г. до 31.12.2012г. и 581.60 лв. лихва за времето от 01.01.2013г. до 16.06.2013г., както и разноси по делото в размер на 1943.30 лв., от които 343.30 лв. за държавна такса и 1600 лв. за адвокатско възнаграждение. С решението Ц. Т. Т. и „К.- Ц.Т.“ ЕООД са осъдени да заплатят на „П.К.“ ООД и сумата от 1738.30 лв. разноси по делото.

С горното решение е било реализирано произнасяне по основния иск, предмет на образуваното дело, без обаче да има реализирано произнасяне по преюдициалния инцидентен установителен иск и такова дължи настоящият състав по силата на съдебното определение на СОС, с което е бил определен като съд, който да разгледа инцидентния установителен иск.

Според настоящия съдебен състав е изначално неправилно друг съд и състав, различни от този на РС-Е., постановил решение №12 от 25.03.2019г. по гр.д. №447/2018г., да реализира произнасяне по преюдициален иск, от който зависи произнасянето по основния иск, каквото всъщност вече е направено от РС-Е. и настоящият съд, каквато и воля да формира, не може да го коригира. Въпреки това, предвид задължителния характер на указанията на контролиращата инстанция, РС-Пирдоп следва да се произнесе по пропуснатия от РС-Е. инцидентен установителен иск, обсъждайки единствено него и неговия предмет.

Инцидентният установителен иск е бил приет за съвместно разглеждане, а указанията на въззивния съд към настоящия съд са да се произнесе по него и следва да бъдат изпълнени.

Основателността на предявения инцидентен установителен иск с правно основание чл.26 ЗЗД е обусловена от доказването от страна на ищеца Ц. Т. Т. и „К.- Ц.Т.“ ООД на твърденията им, че спогодбата, предмет на инцидентния установителен иск, има невъзможен предмет, липса на основание или противоречи на закона и добрите нрави.

Всички наведени от ищите по инцидентния установителен иск основания за нищожност на процесната спогодба изхождат от самата нея, поради което именно нейните клаузи са тези, които следва да бъдат подложени на преценка за действителност.

След запознаване с клаузите на самата спогодба и доводите, дали основание за завеждане на инцидентния установителен иск, съдът намира иска за неоснователен що се

отнася до спогодбата в цялост, с изключение на нейния чл.6, който обаче не влияе на изводите относно основния иск.

На първо място, следва да са посочи, че спогодбата от 29.12.2010г. между „П.К.“ ООД от една страна и Ц. Т. Т. в качеството му на физическо лице и на управител на „К.- Ц.Т.“ ЕООД от друга страна е проява на свободата на договаряне в гражданското право, която е заложена като правен принцип в чл.9 ЗЗД и според която страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави. Видно е от спогодбата, че страните са подложили на преценка предходно сключвани договори и възникнали задължения и по обща воля са обективирали същите в нов договор, с който старо задължение на Ц. Т. е признато от него и предоговорено по размер, като е поето изрично към цедент, който е закупил вземането, принадлежало преди това на друго лице. Представяването от длъжника Ц. Т. дружество- „К. - Ц.Т.“ ЕООД пък е встъпило като солидарно отговорен длъжник.

Постигнатата между страните спогодба в действителност може да се счете, както твърди процесуалният представител на ишците по инцидентния установителен иск, че представлява „новация“- договор, чрез който действителен стар дълг се подновява с ново съглашение. Именно това са направили страните, като няма спор, че Договорът за заем от 24.08.2005г. със страни П.Т.К. и Ц. Т. Т. е старото правоотношение, което е новирано и което е действително. Старото правоотношение съществува, не е нищожно, поради което и новационното съглашение не е нищожно. Разликата между стария и новия дълг /*aliquid novi*/се състои в страните, тъй като кредиторът е нов /макар и той вече да е бил такъв по силата на цесията/, встъпва и нов солидарен длъжник, а има разлика и в клаузите, определящи предмета, тъй като се въвеждат изцяло нови задължения за неустойка и нов срок за изпълнение. Предоговаряйки старото задължение, страните го новират, който факт сам по себе си обаче не води до нищожност на спогодбата.

Съдът не се съгласява, че спогодбата/договора са лишени от основание, тъй като основанието е старото съглашение /Договор за заем от 24 август 2005г./, което както вече бе посочено не е нищожно, а с подписването на спогодбата длъжникът е признал, че има задължение по това старо съглашение и се е съгласил да се задължи за старото си задължение по нов начин- към нов кредитор и с конкретика относно дължимите суми – определен размер при нов срок. Поради това, първото от наведените основания за нищожност- по чл.26, ал.2, предл.4 ЗЗД /липса на основание/, е неоснователно.

Изцяло възможен е според съда и предметът на спогодбата, тъй като предметът е заплащане на определени суми, които са конкретно посочени, а предмет, имащ парично изражение, е винаги възможен. Твърдението, че сумата за главница не е получена от длъжника в заем и затова не дължи връщането ѝ, не представлява твърдение, което води на извод за невъзможен предмет. Нещо повече, със спогодбата длъжниците потвърждават, че такъв дълг имат и ще отговарят за него солидарно, независимо от какви факти е възникнал, като няма твърдения, че при изразяване на тази воля, тя е била опорочена. Поради това, второто от наведените основания за нищожност- по чл.26, ал.2, предл.1 ЗЗД/невъзможен

предмет/, също е неоснователно.

Съдът не установи и противоречие на спогодбата със закона и добрите нрави, с изключение на чл.6 от същата, според който учредено от трети лица обезпечение през 2005г. /ипотека/ запазва действието си до изпълнение на задължението на длъжниците по договора. Тъй като бе посочено, че договорът представлява новация, чл.107, ал.1, изр.2 ЗЗД е категоричен, че обезпеченията на старото задължение се запазват за новото, ако лицата, които са ги дали, се съгласят за това. В настоящия случай, не се установява такова съгласие на ипотекарните длъжници, а и с оглед характера на обезпечението, то се учредява в определена форма, която не е спазена. В този смисъл, в действителност разпоредбата на чл.6 от спогодбата е нищожна, но това не влече нищожност на целия договор, тъй като според чл.26, ал.3 ЗЗД нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителни правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части. В настоящия случай обосновано би могло да се предположи, че сделката е щяла да бъде сключена и без недействителните ѝ части, т.е. чл.6, тъй като той касае единствено обезпеченията и спогодбата съвсем спокойно би могла да съществува и да произведе действие за страните и без тази част, тъй като за кредитора е от значение длъжниците да се задължат за основния предмет по договора, както е станало, а за длъжниците- да новират задължението с оглед новия, по-благоприятен за тях срок за изпълнение. Останалите разпоредби на спогодбата/договора не противоречат нито на закона, нито на добрите нрави, включително що се отнася до размерите на уговорените лихви и неустойки. Поради това, третото и четвъртото от наведените основания за нищожност- по чл.26, ал.1, предл.1 /противоречие със закона/ и предл.3 /противоречие на добрите нрави/ ЗЗД, също са неоснователни.

С оглед на изложеното и като не намери основание за прогласяване нищожността на процесната спогодба от 29.12.2010г., нито за излагане на по-подробни мотиви в тази връзка, съдът следва да отхвърли предявения от Ц. Т. Т. /в лично качество и като законен представител на „К.- Ц.Т.“ ЕООД/ инцидентен установителен иск. С оглед на това, не се променят и изводите и произнасянето относно основния установителен иск, предявен от „П.К.“ ООД, който е бил уважен от РС-Е., а настоящият съд няма и правомощие да ги измени, дори да бе намерил основание за това.

Разноски настоящият съдебен състав не намира основание да присъди, тъй като такива са били присъдени на правоимащото лице- „П.К.“ ООД в цялост /съобразно представения списък за разноски по чл.80 ГПК/ от РС-Е. с произнасянето, реализирано с решение №12 от 25.03.2019г. по гр.д. №447/2018г.

Воден от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** предявения от Ц. Т. Т., ЕГН: ***** и „К. – Ц.Т.“ ЕООД, ЕИК: ***** срещу „П.К.“ ООД, ЕИК: ***** инцидентен

установителен иск с правно основание чл.212 ГПК вр. чл.26 ЗЗД за прогласяване нищожност на СПОГОДБА/ДОГОВОР от 29.12.2010г., сключена между страните – „П.К.“ ООД като Кредитор от една страна и Ц. Т. Т. в лично качество и като управител на „К.-Ц.Т.“ ЕООД като Длъжници от друга страна, който Спогодба/Договор е действителен, **с изключение на чл.6 от същата Спогодба/Договор, нищожността на която уговорка съдът прогласява**, на основание чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД - противоречие със закона, а именно: с разпоредбата на чл.107, ал.1, изр.2 ЗЗД.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в 2-седмичен срок от съобщаването му на страните пред Софийски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Пирдоп: _____